

Storm op het meer

- * intochtlied ps. 84: 1 en 2
- * stil gebed
- votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemelen en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van Zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging:
lied 440: 1
genadeverk.: 1 Joh. 1: 9
lied 440: 2 en 3
leefregel: Luc. 6: 27 - 38
lied 440: 4
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Marc. 4: 35 – 41
Filp. 4: 4 - 9
- * lied 326: 1 en 5
- * preek n.a.v. Filp. 4: 7
- * lied 429: 1 - 3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 427: 3, 6 en 8
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is met ons allen.***

“Verblijdt u in de Here te allen tijde. Wederom zal ik zeggen verblijdt u!”

Die Paulus wist er wat van hè: verblijdt u te allen tijde...
Stel je voor zeg – doet u dat?

Mag ik u eens een vraag stellen:

zou u zichzelf voor kunnen stellen op dat schip, in die razende storm, en dan staan op de voorplecht, roepend, ja, juichend tegen alle woedende bulderende elementen in:
halleluja, wij hebben Vaders Zoon aan boord en veilig strand voor 't oog!
Of is dat volgens u – op zijn zachtst gezegd: vreemd, niet passend, als de golven niet alleen tegen het schip beuken, maar 't schip al water maakt en... zou u zichzelf eerder voorstellen (óók) in paniek, zoekend naar een zwemvest of een reddingsgordel – ja, alles doende om het vege lijf te redden....!

... 't Moet een reusachtig razende storm geweest zijn, van minstens orkaankracht, hels!, in de meest letterlijke zin.... Ik kom dáár nog op! – want daar heb je de twaalf, de meesten van hen waren toch vissers, dus kenden deze zee en het verraderlijke ervan, de plotseling opstekende stormen waren hen niet vreemd... en nu?

tot de man met het grootste woord, Petrus, en d man die van het losbreken van de elementen “hield”, Johannes – Zoon van de donder, ze waren in paniek!

Ze schijnen helemaal 't gevoel gehad te hebben van: “we zijn een speelbal van deze woedende elementen!” Ja, dan kan de meest zelfverzekerde mens, zoals ik in een commentaar terecht op deze geschiedenis las, tot een vluchteling worden, bezig met maar één ding! – als hozen niet meer helpt, geen anker vaste grond vindt en 't vastmaken van de zeilen geen effect heeft, 't schijnt dat het hele schip onbestuurbaar is - : hoe kom ik hier levend uit! Hoe haaks op wat psalm 23 zegt:

De Here is mijn Herder, doet mij neerliggen in grazige weiden en... voert mij aan wateren der rust...

Het was allemaal zo mooi geweest, ze hadden grootse wonderen gezien, messcherpe en toch met heling geladen woorden gehoord en ze hadden een geweldige boodschap over de Komst van het Koninkrijk gehoord, een boodschap die zo beschermend was overgekomen: nestelen had Hij, Jezus gezegd... hoe vertrouwd; na die boodschap waren ze vol vertrouwen in-gegaan op zijn voorstel: laten we oversteken naar de overkant.

Wat een prachtig beeld zit daar in naar het leven...: na Zijn boodschap van het heil, van het Koninkrijk van God mogen ingaan op de daaruit volgende uitnodiging om mee te gaan: oversteken... naar de overkant... met Hém als het donker wordt! En Hij zeide tot hen op die dag, toen het laat geworden was: laten wij oversteken – wij = Ik, en jullie mee, want zó was en is Zijn uitnodiging immers altijd geladen: volg Mij! – naar de overkant... En zij?, de discipelen? “Zij namen Hem mee”, staat er, en tegelijk “hoe” ze Hem meenamen. Hoe?? De Bijbel zegt: zoals Hij was!

Laten we alle superlatieven, die je - als je niet in zo'n erbarmelijke situatie zit - best terecht wilt noemen en roemen, achterweg laten en enkel eerlijk naar hem kijken in deze concrete nood – want dat was het om de drommel!!, nou...? hoe was Hij dan tijdens die storm?

Spitsen we de oren maar goed zeker in de stormsituatie van vandaag – van algemeen tot en met je persoonlijk leven!.... want is niet zoals Hij toen was, Hij vandaag zo vaak beschreven wordt?

O, ik wil best concreter worden: door u misschien heel direct ervaren wordt...: slapend!!!!

Goed, aan boord!, maar..., en hoe bestaat het, alsof Hij het woest op en neer geworpen worden niet voelt, d'er niets van merkt...slapend!!!! Op het achterschip, tegen het kussen...

MAAK HEM TOCH WAKKER!

“En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester trekt Gij u er niets van aan, dat wij vergaan?”

“laten we nou eerlijk zijn, dit zijn toch momenten dat je zou mogen verwachten dat Hij er zal zijn!?!?! Misschien kent u uit uw leven, persoonlijk, zulke situaties – misschien zelfs heel concreet nu, op ditzelfde moment – dat je d'er zo'n behoefte aan hebt dat Hij er is!, - merkbaar! – dan kunt u de bijna wanhopige geladenheid van deze woorden aanvoelen en voel je ergens de neiging ze door het stormgeweld mee te schreeuwen...

kent u dat? Dat het lijkt alsof zo'n kreet verstikt wordt in de storm!?!

Praten over God, preken over God, heeft dan zo weinig waarde en dus in feite zo weinig zin – want wat heb je aan een God verpakt in naar jouw idee voor dat moment – op zó'n moment – goedkope succesagenda-leuzen!

D'er zijn moet HIJ!!

Wat is Hij vaak, ja, is het niet meestal dat Hij dan niet merkbaar is – voor je gevoel, waartegen die

stormgolven toch al beuken, zo-ver-weg!!!

“Maar Hij is er broeder, Hij is er heus zuster, kijk eens om je heen... tel je zegeningen...” O wat kun je dat op zulke momenten als schrijnend goedkoop ervaren... wat je vraagt, ja waar je om schreeuwt is meevoelen!

Wat koop je ervoor als er gezegd wordt, soms ook nog op zo'n vermanende toon: “Hij is er...”, als Hij SLAAPT!

Er zitten tegenwoordig heel wat in datzelfde schuitje – kijken we alleen maar in zijn algemeenheid naar de mensenmassa... In het boek van deze tijd, de eindtijd - Openbaring, wordt die mensenmassa zelf omschreven als een zee... en die woelt vandaag... “alles woelt hier om verandering”, hoe typerend voor de diepste nood! De mens roept vrede, vrede en eigenlijk kenmerkt dat die diepste nood – 't diepste verlangen – het gemis eraan.

Het is angstig en beangstigend als je de ellende ziet, golven, huizenhoog! En rolt die ene golf uit op de kustlijn van het bestaan, dan komt de volgende golf van onvrede – hoe tekenend voor de diepste nood – al weer opzetten, schuimend!... en de lucht kleurt dreigend en het is laat deze dag, de klok tikt de wijzers naar de nacht... eind-tijd ...

En u, jij en ik zijn op de boodschap van het Koninkrijk vol vertrouwen aan boord gestapt, achter Hem aan... o ja, we wisten het: het zal geen kalme reis worden, 't hangt als spreuk misschien boven de kleuren t.v. of de stereotoren in gotisch nostalgische letters als spreuk, het kon zo uit de bijbels zijn weggelopen – zo oud is de inhoud, verouderd misschien?: “God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst”... maar dan ineens hè is daar die storm, om je heen, voor het gevoel toenemend met een intensiteit dat zelfs de tachtigjarige vandaag (bijna) angstig fluistert: zó is het nog nooit geweest...

Hebt u het hozen om u heen gezien? Misschien doet u mee – je hebt uiteindelijk opgroeiende kinderen en wat moet daar van komen, het schip loopt al vol...! Hebt u gezien hoe er geprobeerd wordt de zeilen vast te maken? Misschien sjort u mee... want je hebt kleinkinderen en je ziet het fout gaan en dat terwijl je het je eigen kinderen toch zo goed hebt voorgehouden, het schip loopt al vol...! Ziet u ook hoe er wanhopig, tot in de kerk, geprobeerd wordt ankergrond te vinden? Misschien zoekt u mee...: hebben wij het dan toch altijd fout gedaan, fout gezien, moet je nu anders denken, r u i m e r zoals het heet, anders handelen... Dat kan een storm opleveren, een razende storm..., hels!!

En dan jij nog, zo even aangegeven, met zwaar stormweer in je eigen persoonlijke leven...

Durf om te leven neemt af, waar is een gat..., waar een kustlijn die het gotisch uitgehouwen “behouden aankomst” feitelijk maakt? ...

Is er (nog) een overkant, en als die er is, halen we die? Samen, persoonlijk? “scheepken onder Jezus hoede, met zijn kruisvlag hoog in top...” is de mast niet gebroken....??

“al slaat de zee ook hol en hoog en zweept de storm ons voort...” waar is Hij in dit alles?

Is geloofszekerheid dan tóch psychologisch terug te verklaren tot “zelfverzekering”? Is een kind van God, u, jij, ik, speelbal van woedende elementen?

Het is toch menselijk dat één ding je dan bezig houdt:

hoe kom ik hier levend uit, en juist omdat je Hem, Jezus, aan boord hebt gelaten “zoals Hij was”..., je verwachtte, verwacht te zijn: levend, een Helper GROOT van kracht! roep je!, SCHREEUW je!, juist als je er zo nadrukkelijk op gedrukt wordt, op al die ellende, ellendige menselijke omstandigheden tot op je eigen dreigende crisis en... alles schijnt te zwijgen... Hij schijnt te slapen!: “Meester trekt Gij u er niets van aan...”, doet het God dan waarachtig niks, die stervende wereld, jouw vastgelopen bestaan?

“...trekt Gij u er niets van aan, dat WIJ vergaan?”

Het is een legitieme schreeuw. Ze zullen aan hem hebben geschud, die discipelen, badend in het angstzweet... “wij vergaan...”!

Wat moet God wat van de mens – ook van u, jou én mij horen! De grootste vraag is: wat horen wij van Hem...

“Nou daar hebben we het toch over, we constateerden toch: HIJ SLIEP...”

Horen we dus niets?, en de discipelen?

Waar waren zij, zonder van de ernst van de situatie af te dingen, mee bezig..., zélf, ja juist in het wakker schreeuwen van Jezus: “Here, wij vergaan...” Voelen we het al? Menselijk gezien vanzelfsprekend, met het redden van het vege lijf, máár terwijl ze, verbijsterd dat ze waren, Hem

zagen, slapend, ook enkel en alleen maar met zichzelf... "trekt Gij u er niets van aan" is eigenlijk niets meer dan een verwijt, alle eerbied, laat staan geloof missend: wij vergaan! Wat een verschil met het "wij" van Jezus: "Laten wij oversteken..." – Ik en jullie mee.

Zij schreeuwden: wij, dat is ik 12 x versterkt...! Daar moest Hij wel van wakker worden, daar heeft Hij zichzelf – hoe bestaat het – voor gegeven!

(wil je het 'wij' van Jezus begrijpen dan moet 'ik' sterven!)

wat horen wij van hem? Dat geloven betekent dat angstaanjagende omstandigheden je als christen bespaard blijven? Nee! Luisteren we (nu) goed: Zijn slapen was, is, spreken, want: de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt.... Zijn slapen spreekt en het zegt: geloven is, al verheffen zich de meest vernietigende machten, je hoeft nooit in paniek te raken, een speelbal van de angst te worden, want... je bent in Hem! Is dat goedkoop? Beseffen we wat dat betekent: in Hem? De discipelen in elk geval niet... en schijnbaar wij vandaag toch ook te vaak niet! Het betekent: niet de omstandigheden zijn bepalend of er sprake kan zijn van rust en vrede, maar... onze levende gemeenschap met Hem (weet ik – nog – wat dat is...?)

"Weest in geen ding bezorgd... verblijdt u in de Here te allen tijde..."

Maar dat is toch je reinste dwaasheid!? Kijk naar de golven!!

Ja, als je daarop kijkt, zink je zoals petrus dat later ervoer, maar... als je je hand werkelijk legt in de Zijne, dat is geloven in Zijn "wij steken over", dan wandel je over de meest ruwe zee!

"Wederom zal ik zeggen: verblijdt u... De Here is nabij".

Kan Hij zichzelf verloochenen, concreet in die situatie zou dat betekend hebben: mee verdrinken...? NOOIT. (voorbeeld adelaar)

Hij nam ze mee... Hij neemt ons mee! Hij, zegt e bijbel, doet alle dingen meewerken ten goede óók in zulke tijden/omstandigheden...

Jezus slaap getuigt dat Zijn leven op de Vader was gericht en niet op de storm... ja, dan blijkt ineens daar in die geschiedenis de waarheid van het Woord dat alles Hem onderworpen is; alle elementen, alle krachten. Hij staat op, terwijl het schip nog op en neer wordt geworpen... en het staat er zo kalm, nuchter..., rustgevend: "En Hij wakker geworden bestrafte de wind en zeide tot de zee: zwijg wees stil! En de wind ging liggen en het werd VOLKOMEN stil!", en hoe stil is VOLKOMEN, even stil als wij mogen worden van het: "het is volbracht" – het woord dat de kustlijn tekent!

Hij bestrafte de wind.

Deze manier van optreden van Jezus is kenmerkend bij Zijn tegemoet treden van de machten van de duisternis, van de hel – de demonische krachten. Van daar uit en vanuit dan de veronderstelling dat de duivel bezwaar heeft gehad tegen de overtocht vanwege wat hem en zijn demonen daar wachtte: de bevrijding van de bezetene van de Gerasenen, kan er gezegd worden dat de storm te maken had met, net als de stormen van de eindtijd (van algemeen tot persoonlijk) te maken hebben met de krachten van de hel -(de duivel wordt wel eens genoemd: de pianostemmer van God). Heeft Jezus niet daarover – zeker wat ons na het kruisgebeuren betreft – de overwinning behaald? Wat valt er dan te vrezen?

Wat valt er nu nog te zeggen dan wat Hij toen zei tot de angstige discipelen: waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof? De bijbel zegt: al wie op Hem zijn geloof bouwt - niet op gevoelens, emoties, omstandigheden – zal niet beschaamd uitkomen – Rom. 10: 1

Zó, en ook alleen maar zo, zal die ervaring de onze zijn – van u, jou, mij – dat Hij een vrede geeft die alle verstand te boven gaat. Een vrede die je hart en gedachten behoedt IN Christus Jezus!!

Is dat niet behoud?!?

"Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?"

Ga staan, op de voorplecht, samen, en juichen we: Halleluja, 's vaders Zoon, mijn Here, de Christus Gods die was, die is en... komen zal en...

HIJ IS AAN BOORD. Ja toch?

Amen.